

Sygn. akt IVP 126/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2013 r.

Sąd Rejonowy w Bolesławcu, IV Wydział Pracy w składzie:

Przewodniczący : SSR Joanna Moroz-Korycka

Protokolant : Anna Ryś

Po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2013r. na rozprawie w B.

sprawy z powództwa P. R.

przeciwko Straży Miejskiej w B.

o wypłatę rekompensaty za używanie podczas pracy prywatnego umundurowania

powództwo oddała.

Sygn. akt IV P 126/12

UZASADNIENIE

Powód P. R. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej Straży Miejskiej w B. kwoty 400 zł wraz odsetkami tytułem rekompensaty za używanie podczas pracy prywatnego umundurowania oraz o zasądzenie od strony pozwanej na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje roszczenie powód podał, że w dniu 01 lipca 2009 r. został zatrudniony w Straży Miejskiej w B. na stanowisku strażnika miejskiego. W dniu zatrudnienia Komendant Straży Miejskiej E. Z. oraz zastępca Komendanta K. C. poinformowali powoda, że nie ma dla niego umundurowania. W związku z tym, że powód posiadał pełne umundurowanie strażnika, które zakupił na własny koszt, został zobowiązany przez Komendanta Straży Miejskiej w B. do używania prywatnego umundurowania do codziennych patroli. W zamian za to powód miał otrzymać rekompensatę w formie pieniężnej w kwocie 400 zł. Umundurowanie od strony pozwanej powód otrzymał w miesiącu wrześniu 2009 r. Według powoda jego roszczenie stało się wymagalne od dnia 22 grudnia 2011 r., kiedy ustał jego stosunek pracy. We wcześniejszych ustaleniach nie było terminu do kiedy pracodawca ma wypłacić rekompensatę, dlatego stała się ona wymagalna w dniu rozwiązania umowy o pracę. W dniu 03.10.2010 r. powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty należnej mu rekompensaty. Pismem z dnia 04.10.2012 r. zastępca Komendanta Straży Miejskiej w B. odmówiła wypłaty, twierdząc, iż roszczenie powoda jest bezpodstawne. Wobec powyższego powództwo jest uzasadnione.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana Straż Miejska w B. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym ewentualnych kosztów zastępstwa według norm przepisanych.

Strona pozwana przyznała, że zatrudniła powoda z dniem 01.07.2009 r. na stanowisku strażnika miejskiego. Przed zatrudnieniem powód był poinformowany, iż z powodu braku pełnego umundurowania stosunek pracy może być nawiązany dopiero po skompletowaniu sortów mundurowych tj. nie wcześniej niż w październiku 2012 r. Wówczas powód oświadczył, że zależy mu na jak najszybszym podjęciu pracy oraz że posiada sorty mundurowe z poprzedniej pracy – w Straży Miejskiej W. i może je używać do czasu otrzymania umundurowania od strony pozwanej, na co uzyskał zgodę. Strona pozwana zaprzeczyła, aby obiecywała powodowi jakąkolwiek rekompensatę z tego tytułu. Nadto

gołosłowne są twierdzenia powoda, że nabył używane przez niego elementy umundurowania na własny koszt, bowiem strażnicy miejscy z W. otrzymywali umundurowanie od Straży Miejskiej W.. Zatem używane przez powoda elementy umundurowania stanowiły własność Straży Miejskiej W., a nie jego prywatną. Nieprawdziwe jest także twierdzenie powoda, że zwracał się on o wypłatę rekompensaty w dniu 03.10.2010 r. Zdaniem strony pozwanej powództwo jest bezzasadne i winno zostać oddalone.

W trakcie rozprawy w dniu 05 lutego 2013 r. powód sprecyzował, iż domaga się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 400 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 22.12.2011 r. do dnia zapłaty tj. od dnia rozwiązania z nim umowy o pracę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód P. R. w 2009 r. starła się o pracę w Straży Miejskiej w B.. Przed podpisaniem umowy o pracę Komendant Straży Miejskiej E. Z. oraz zastępca Komendanta K. P. poinformowali powoda, że nie mają dla niego umundurowania, gdyż powód był postawnym mężczyzną i nie będą na niego pasować mundury w rozmiarach standardowych. W związku z tym, stosunek pracy z powodem będzie można nawiązać dopiero po skompletowaniu sortów mundurowych tj. nie wcześniej niż w październiku 2012 r. Wówczas powód oświadczył, że zależy mu na jak najszybszym podjęciu pracy oraz że posiada sorty mundurowe z poprzedniej pracy – w Straży Miejskiej W. i może je używać do czasu otrzymania umundurowania od strony pozwanej. Komendant Straży Miejskiej wyraził na to zgodę. P. R. w dniu 01 lipca 2009 r. został zatrudniony w Straży Miejskiej w B. na stanowisku strażnika miejskiego. Umundurowanie od strony pozwanej powód otrzymał w miesiącu wrześniu 2009 r.

dowód: zeznania powoda k. 36-36v, zeznania K. P. k. 36v, umowa o pracę k. 3.

W dniu 22 grudnia 2011 r. umowa o pracę z powodem została rozwiązana. Dnia 03.10.2012 r. powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty należnej mu rekompensaty z tytułu używania prywatnego umundurowania. Pismem z dnia 04.10.2012 r. zastępca Komendanta Straży Miejskiej w B. K. P. odmówiła wypłaty żądanej rekompensaty, uznając, iż roszczenie powoda jest bezpodstawne.

dowód: wezwanie do zapłaty k.4, pismo strony pozwanej z dnia 04.10.2012 r. k. 5.

Zgodnie z Zarządzeniem nr 14/09 Komendanta Straży Miejskiej W. z dnia 29 maja 2009 r. w sprawie wprowadzenia Regulaminu Mundurowego w straży Miejskiej W. przedmioty umundurowania strażników miejskich wydaje się do czasu upływu ich okresów użytkowania, stanowią wówczas własność (...) i podlegają zwrotowi, a po upływie tych okresów przechodzą na własność strażnika miejskiego.

dowód: zarządzenie nr 14/09 Komendanta Straży Miejskiej W. z dnia 29 maja 2009 r. w sprawie wprowadzenia Regulaminu Mundurowego w straży Miejskiej W. wraz z załącznikami k. 18-35

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 237⁷ § 1 i 2. kodeksu pracy pracodawca jest obowiązany dostarczyć pracownikowi nieodpłatnie odzież i obuwie robocze, spełniające wymagania określone w Polskich Normach: 1) jeżeli odzież własna pracownika może ulec zniszczeniu lub znacznemu zabrudzeniu, 2) ze względu na wymagania technologiczne, sanitarne lub bezpieczeństwa i higieny pracy. Pracodawca może ustalić stanowiska, na których dopuszcza się używanie przez pracowników, za ich zgodą, własnej odzieży i obuwia roboczego, spełniających wymagania bezpieczeństwa i higieny pracy. Stosownie do § 4 Pracownikowi używającemu własnej odzieży i obuwia roboczego, zgodnie z § 2, pracodawca wypłaca ekwiwalent pieniężny w wysokości uwzględniającej ich aktualne ceny.

Pomimo tego, iż Kodeks pracy dopuszcza sytuację, kiedy pracownik będzie pracował we własnym ubraniu, to jednak nakłada w takim przypadku obowiązek na pracodawcę, aby wypłacał on pracownikowi ekwiwalent za zniszczone ubranie. Zastąpienie wykonania w naturze obowiązku przydzielania pracownikowi odzieży i obuwia roboczego

wypłacaniem pracownikowi ekwiwalentu za używanie własnej odzieży i obuwia roboczego jest możliwe, gdy spełnione są łącznie dwa warunki: pracodawca określił w zakładowym akcie konkretyzującym przydzielanie pracownikom odzieży i obuwia roboczego stanowiska pracy, na których jest dopuszczalne używanie przez pracowników własnej odzieży i obuwia roboczego, zainteresowany pracownik wyraża zgodę na używanie własnej odzieży i obuwia roboczego w zamian za ekwiwalent pieniężny. Stosownie do treści art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych (DzU z 1997 Nr 123 poz. 779) strażnik podczas wykonywania czynności służbowych jest obowiązany nosić umundurowanie, legitymację służbową, znak identyfikacyjny oraz emblemat gminy. Z przepisu tego wynika, że bez umundurowania strażnik nie mógłby pracować, bo nie mógłby wykonywać czynności służbowych. Komendant Straży Miejskiej w B. nie określił w żadnym akcie wewnątrzzakładowym, aby na stanowisku pracy strażnika miejskiego dopuszczalne było za ich zgodą używanie własnej odzieży i obuwia roboczego w zamian za ekwiwalent pieniężny w związku z tym brak było podstaw, aby przyznać powodowi taki ekwiwalent.

W niniejszej sprawie P. R. domagał się rekompensaty za używanie podczas pracy prywatnego umundurowania w kwocie 400 zł. Faktem jest, że powód został przyjęty do pracy z dniem 01.07.2009 r. i w dacie zatrudnienia nie było dla niego sortów mundurowych z uwagi na ich niestandardowy rozmiar. Powód nie przedłożył żadnego dokumentu, z którego wynikałoby, że Komendant Straży Miejskiej w B. zobowiązał go do używania własnego umundurowania, które posiadał w poprzednim miejscu pracy w Straży Miejskiej we W., a w zamian za to on wypłaci mu ekwiwalent w wysokości 400 zł.

Zdaniem Sądu niewiarygodne są twierdzenia powoda, że nie zgodził się on na to, żeby do czasu zakupu dla niego umundurowania w jego rozmiarze używać części umundurowania, które posiadał z poprzedniej pracy. Logiczne jest, że to powodowi, jako osobie podejmującej pracę zależało na szybszym rozpoczęciu pracy, z czym wiązało się otrzymywanie wynagrodzenia i dlatego zaproponował on, że może używać elementy umundurowania, które posiadał w poprzednim miejscu pracy tj. Straży Miejskiej W..

Sąd stwierdził, że powód w żaden sposób nie udowodnił wysokości dochodzonego roszczenia tj. w jaki sposób obliczył wysokość rekompensaty na kwotę 400 zł za używanie własnego umundurowania przez okres trzech miesięcy 2009 r. Powód nie udowodnił również, jakie elementy umundurowania zakupił on z własnych pieniędzy, a które otrzymał ze Straży Miejskiej W.. W szczególności nie przedłożył on rachunków, z których wynikałoby, że poszczególne elementy umundurowania zostały przez niego osobiście zakupione z prywatnych środków.

Sąd nie zgodził się również z tezą powoda, że jego roszczenie stało się wymagalne dopiero w dacie rozwiązania z nim umowy o pracę w dniu 22.12.2011 r. Zdaniem Sądu w przypadku ekwiwalentu roszczenie stało się wymagalne we wrześniu 2009 r. bowiem w chwili, kiedy powód otrzymał pełne umundurowanie mógł już domagać się od pracodawcy ekwiwalentu za używanie własnej odzieży w określonym okresie. Powód przez ponad trzy lata nie podejmował żadnych działań dotyczących wypłaty ekwiwalentu dopiero w dniu 03. (...) wezwał byłego już pracodawcę do wypłaty rekompensaty za używanie podczas pracy prywatnego umundurowania w kwocie 400 zł. Tymczasem zgodnie z art. 291 § 1 kodeksu pracy roszczenia ze stosunku pracy przedawniają się z upływem 3 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w sentencji.